

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

The persistence of IUU fishing in Indonesia

A multi-level governance perspective

Nilmawati

Publication date

2022

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Nilmawati (2022). *The persistence of IUU fishing in Indonesia: A multi-level governance perspective*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

The Persistence of IUU Fishing in Indonesia: A Multi-Level Governance Perspective

Nilmawati

The Persistence of IUU Fishing in Indonesia: A Multi-Level Governance Perspective

Nilmawati

Copyright ©Nilmawati, 2022

ISBN: 978-94-93270-48-0

Cover design: Ahmad Fadhullah

Layout and print: Guus Gijben | Proefschrift All In One

The Persistence of IUU Fishing in Indonesia: A Multi-Level Governance Perspective

ACADEMISCH PROEFSCHRIFT

ter verkrijging van de graad van doctor

aan de Universiteit van Amsterdam

op gezag van de Rector Magnificus

prof. dr. ir. K.I.J. Maex

ten overstaan van een door het College voor Promoties ingestelde commissie,

in het openbaar te verdedigen

op woensdag 16 februari 2022, te 16.00 uur

door Nilmawati

geboren te Palu

Promotiecommissie:

Promotor:	prof. dr. B.M. Burgoon	Universiteit van Amsterdam
Copromotor:	dr. Ursula Daxecker	Universiteit van Amsterdam
	dr. Philip Schleifer	Universiteit van Amsterdam
Overige leden:	prof. dr. J.M. Bavinck	Universiteit van Amsterdam
	prof.dr. A. Freyberg-Inan	Universiteit van Amsterdam
	prof. dr. Ward Berenschot	Universiteit van Amsterdam
	dr. Luc Franssen	Universiteit van Amsterdam
	dr. Dedi Adhuri	the Indonesian Institute of Sciences

Faculteit: Faculteit der Maatschappij- en Gedragwetenschappen

*The research/publication of this doctoral thesis received financial assistance from the LPDP Beasiswa Indonesia, Ministry of Finance, Indonesia. The Amsterdam Institute for Social Science Research (AISSR) and the Political Economy and Transnational Governance (Petgov) Programme Group at the University of Amsterdam provided additional support

Summary

Globally, fisheries play an important role in nutrition, providing 20% of animal protein intake for 3,3 billion people, as well as in sustaining livelihoods and income for 59,51 million people (FAO, 2020). However, the state of global fish stocks is worrisome. According to the Food and Agriculture Organization (FAO), about 34.2% of assessed fish stocks in 2017 were being fished at a biologically unsustainable level (FAO 2020). This leads to a continuous decrease in underfished stocks, which represented 6.2% of total assessed stocks in 2017 (FAO, 2020). The rise of human population as well as people's income, fisheries subsidies and technological advancement in fishing industry, lead to increasing seafood consumption, resulted in the global depletion of fish stocks (FAO 2020; Sumaila et al. 2015; Swartz et al 2010). However, inadequate management is also cited as the main cause of this problem (Cullis-Suzuki and Pauly 2010). Lack of management capacity has led to a proliferation of uncontrolled fishing vessels, overexploited fish stocks, bycatch of endangered species, and illegal, unreported and unregulated (IUU) and destructive fishing practices. Moreover, the FAO has specifically highlighted that IUU fishing is the biggest obstacle to promoting the sustainability of global fisheries (FAO 2016). It is estimated that up to 26 million tonnes of fish per year, or more than 15% of the world's total catch, is landed illegally, representing annual worldwide losses of between US\$10 billion and US\$23.5 billion.

IUU fishing poses a serious threat to marine ecosystems, global food security, local economies, state governance and local communities, and undermines the livelihood of those engaged in legitimate fishing (Bondaroff, Van Der Werf, and Reitano 2015). As a clandestine activity, IUU fishing represents an attempt to evade or infringe upon existing regulations to protect marine species, creating a serious threat to the health of complex marine ecosystems, which further reduces fish populations. Additionally, IUU fishing undermines the economy on which those engaged in legitimate fishing depend. IUU fishing depletes fish populations that might otherwise be fished by legitimate actors. Consequently, it threatens global food security. It has therefore been identified by the UN as one of the seven threats to global maritime security.

Indonesia, as an archipelagic country that is heavily reliant on its fisheries resources, Indonesia, unsurprisingly, suffers from considerable IUU fishing practices. Despite grossly inconsistent information provided by various state agencies concerning the economic loss of IUU fishing, the country does indeed suffer significant economic losses due to such practices. Moreover, perpetrators frequently come from neighbouring countries such as the Philippines, Malaysia, Vietnam and China, where demand for fish is much higher than their local resources can sustain. Thus, economic losses, resource degradation and infringement on Indonesia's sovereignty are the government's main

reasons for making the combatting of IUU fishing a priority. A further reason is the second-order effects of IUU fishing for other types of criminality, as demonstrated by the case of human trafficking and slavery in the fishing industry in Benjina, Eastern Indonesia (IOM 2016).

Existing efforts to combat IUU fishing in Indonesia consist of measures employed at different levels of governance. As this dissertation will argue, the fragmentation of IUU fisheries measures across different levels of governance is one of the key contributors to its persistence in Indonesia. At the international level, efforts to combat IUU fishing are rooted at the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS); this is the fundamental legal framework governing the use of the oceans and seas, and includes a complement of legally binding and non-binding instruments, including regional fisheries management organisations (RFMOs), as mandated by the UNCLOS to facilitate cooperation among states to manage highly migratory and straddling fish stocks. At the SEA level, the attempt to eradicate IUU fishing is carried out by two multilateral arrangements, the Regional Plan of Action (RPOA) on Illegal, Unreported and Unregulated Fishing, and the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)–Southeast Asia Fisheries Development Centre (SEAFDEC) Strategic Partnership (ASSP). Domestically, the Indonesian government, under the Ministry of Marine Affairs and Fisheries (MMAF), implements more serious measures to eradicate IUU fishing practices, such as sinking illegal foreign vessels, banning fish transshipment and prohibiting foreign fishing fleets from operating throughout Indonesian waters. Meanwhile, at the sub-national level, efforts to eradicate IUU fishing are carried out by local fisheries offices, both at provincial and district levels, as well as by the water marine police. However, although the considerable efforts at different levels involve myriad state and non-state actors, IUU fishing in Indonesian waters persists. The Directorate of Marine and Fisheries Surveillance (PSDKP) has persistently caught fishermen, both domestic and foreign, conducting illegal operations in Indonesian waters. Similarly, PSDKP officers at provincial and district levels claim that IUU fishing is still occurring in their waters.

Therefore, this drives the research question of this thesis: Why does illegal, unreported and unregulated fishing persist? To answer this question, this doctoral thesis conducts an investigation into the effectiveness of multi-level natural resource governance in Indonesia. The extant research literature on the effectiveness of environmental regimes mainly focuses on the Global North. Moreover, research addressing these issues in the Global South tends to be divided into studies that focus on either the sub-national, national or international levels. Few studies exist that cross these scales. The present thesis addresses these gaps, both on a theoretical and an empirical level.

On a theoretical level, the thesis develops a novel analytical framework which integrates the literature on international regime effectiveness with theories on multi-level governance. As the study of regime effectiveness is mostly focused at the interstate level, supplementing the research with a multi-level governance perspective makes it possible to capture variation in governance outputs and governance outcomes occurring at different levels of analysis. The result is a more comprehensive analysis than seen in previous studies. In addition, combining these perspectives allows the thesis to contribute to the existing literature on the different types of resource regime, and makes it possible to identify the determinants of regime effectiveness in different institutional settings and how they interact across scales.

On an empirical level, the thesis contributes by conducting an in-depth analysis of natural resource governance in the Global South. It thereby redresses the international regime literature's persisting "Northern bias". It describes how the governance of illegal, unreported and unregulated fishing in Indonesia involves a plethora of different actors and measures. Based on extensive fieldwork, the analysis reveals how governance effectiveness is not only, or even primarily, dependent on the strength of monitoring and enforcement instruments. Instead, it shows how governance measures need to be appropriate, implementable and complementary to contribute to solving the problem on the ground. In the case of Indonesia, the effectiveness of the fisheries regime to combat illegal, unreported and unregulated fishing is thereby shaped by the specific characteristics of the measures at each level of governance and their interplay across scales, both horizontally and vertically.

Samenvatting

Wereldwijd speelt de visserij een belangrijke rol in de voedselvoorziening: ze voorziet 3,3 miljard mensen van 20% van hun dierlijke eiwitinname en 59,51 miljoen mensen van hun levensonderhoud en inkomen (FAO, 2020). De staat van de wereldwijde visbestanden is echter zorgwekkend. Volgens de Voedsel- en Landbouworganisatie (FAO) werd in 2017 ongeveer 34,2% van de beoordeelde visbestanden bevestigd op een niveau dat biologisch niet duurzaam is (FAO 2020). Dit leidt tot een voortdurende afname van de onderbevestigde bestanden, die in 2017 6,2% van de totale beoordeelde bestanden uitmaakten (FAO, 2020). De bevolkingsgroei, het toenemende inkomen van de bevolking, visserijsubsidies en technologische vooruitgang in de visserijsector, leiden tot een toename van de consumptie van zeevruchten, wat resulteert in de wereldwijde uitputting van de visbestanden (FAO 2020; Sumaila et al. 2015; Swartz et al 2010). Ontoereikend beheer wordt echter ook genoemd als de belangrijkste oorzaak van dit probleem (Cullis-Suzuki en Pauly 2010). Een gebrek aan beheerscapaciteit heeft geleid tot een proliferatie van ongecontroleerde vissersvaartuigen, overbevestigde visbestanden, bijvangst van bedreigde soorten en illegale, ongemelde en ongereguleerde (IOO) en destructieve visserijpraktijken. Bovendien heeft de FAO specifiek benadrukt dat IOO-visserij de grootste belemmering vormt voor het bevorderen van de duurzaamheid van de mondiale visserij (FAO 2016). Naar schatting wordt tot 26 miljoen ton vis per jaar, oftewel meer dan 15% van de totale vangst wereldwijd, illegaal aan land gebracht, wat neerkomt op een jaarlijks wereldwijd verlies van tussen de 10 miljard en 23,5 miljard dollar.

IOO-visserij vormt een ernstige bedreiging voor mariene ecosystemen, mondiale voedselzekerheid, lokale economieën, het staatsbestuur en lokale gemeenschappen, en ondermijnt de bestaansmiddelen van degenen die zich met legale visserij bezighouden (Bondaroff, Van Der Werf, en Reitano 2015). Als clandestiene activiteit is IOO-visserij een poging om bestaande verordeningen ter bescherming van mariene soorten te omzeilen of te overtreden, wat een ernstige bedreiging vormt voor de gezondheid van complexe mariene ecosystemen, waardoor de vispopulaties nog verder afnemen. Bovendien ondermijnt IOO-visserij de economie waarvan degenen die legitieme visserij bedrijven, afhankelijk zijn. IOO-visserij put vispopulaties uit die anders door legitieme actoren zouden kunnen worden bevestigd. Daarnaast vormt IOO-visserij een bedreiging voor de voedselzekerheid in de wereld. Daarom is IOO-visserij door de VN aangemerkt als een van de zeven bedreigingen voor de mondiale maritieme veiligheid.

Het is geen verrassing dat Indonesië, als archipel dat sterk afhankelijk is van zijn visbestanden, te lijden heeft onder aanzienlijke IOO-visserijpraktijken. Ondanks de zeer inconsistente informatie van diverse overheidsinstanties over de economische schade van IOO-visserij, lijdt het land inderdaad aanzienlijke economische verliezen als gevolg

van dergelijke praktijken. Bovendien zijn de daders vaak afkomstig uit buurlanden zoals de Filipijnen, Maleisië, Vietnam en China, waar de vraag naar vis veel groter is dan de plaatselijke visbestanden kunnen opbrengen. Economische verliezen, aantasting van de visbestanden en aantasting van Indonesië's soevereiniteit zijn dan ook de voornaamste redenen voor de regering om van de bestrijding van IOO-visserij een prioriteit te maken. Een andere reden zijn de tweede-orde-effecten van IOO-visserij voor andere vormen van criminaliteit, zoals blijkt uit het geval van mensenhandel en slavernij in de visserijsector in Benjina, Oost-Indonesië (IOM 2016).

Bestaande inspanningen om IOO-visserij in Indonesië te bestrijden bestaan uit maatregelen die op verschillende bestuursniveaus worden ingezet. Zoals in dit proefschrift zal worden betoogd, is de versnippering van de maatregelen tegen IOO-visserij over verschillende bestuursniveaus een van de belangrijkste factoren die bijdragen tot het voortbestaan ervan in Indonesië. Op internationaal niveau zijn de inspanningen ter bestrijding van IOO-visserij geworteld in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee (UNCLOS) van 1982; dit is het fundamentele rechtskader voor het gebruik van de oceanen en zeeën, en omvat een reeks juridisch bindende en niet-bindende instrumenten, waaronder regionale organisaties voor visserijbeheer (ROVB's), die door het UNCLOS zijn gemandateerd om de samenwerking tussen staten bij het beheer van over grote afstanden trekkende en grensoverschrijdende visbestanden te vergemakkelijken. Op het regionaal niveau van de Zuidoost-Aziatische landen wordt getracht de illegale, niet-aangegeven en niet-gereguleerde visserij uit te roeien door middel van twee multilaterale regelingen, het Regionaal Actieplan (RPOA) inzake illegale, niet-aangegeven en niet-gereguleerde visserij, en het Strategisch Partnerschap (ASSP) tussen de Associatie van Zuidoost-Aziatische Staten (ASEAN) en het Centrum voor de ontwikkeling van de visserij in Zuidoost-Azië (SEAFDEC). Op binnenlands niveau voert de Indonesische regering, in het kader van het ministerie van Mariene Zaken en Visserij (MMAF), serieuzere maatregelen uit om IUU-visserijpraktijken uit te roeien, zoals het tot zinken brengen van illegale buitenlandse vaartuigen, het verbieden van het overladen van vis en het verbieden van buitenlandse vissersvloten om in Indonesische wateren actief te zijn. Ondertussen worden de inspanningen om IOO-visserij uit te roeien op subnationaal niveau geleverd door de plaatselijke visserijbureaus, zowel op provinciaal als op districtsniveau, en door de waterpolitie. Maar hoewel bij de aanzienlijke inspanningen op verschillende niveaus talloze overheids- en niet-overheidsactoren betrokken zijn, blijft de IOO-visserij in de Indonesische wateren bestaan. Het Directoraat voor zee- en visserijtoezicht (PSDKP) heeft voortdurend vissers, zowel uit eigen land als uit het buitenland, betrapt op illegale operaties in Indonesische wateren). Ook beweren PSDKP-functionarissen op provinciaal en districtsniveau dat er in hun wateren nog steeds IOO-visserij plaatsvindt.

Dit is dan ook de reden voor de onderzoeksvraag van dit proefschrift: Waarom blijft illegale, ongemelde en ongereguleerde visserij bestaan? Om deze vraag te beantwoorden wordt in deze dissertatie onderzoek gedaan naar de effectiviteit van multi-level natural resource governance in Indonesië. De bestaande onderzoeksliteratuur over de effectiviteit van milieuregimes richt zich voornamelijk op het Noorden van de wereld. Bovendien is onderzoek naar deze kwesties in het Zuiden vaak verdeeld in studies die zich richten op subnationaal, nationaal of internationaal niveau. Er bestaan maar weinig studies die deze schalen overschrijden. Deze dissertatie gaat in op deze lacunes, zowel op theoretisch als op empirisch niveau.

Op theoretisch vlak ontwikkelt de dissertatie een nieuw analytisch kader dat de literatuur over de effectiviteit van internationale regimes integreert met theorieën over multi-level governance. Aangezien de studie van de effectiviteit van regimes meestal is toegespitst op het interstatelijke niveau, maakt de aanvulling van het onderzoek met een multilevel governance-perspectief het mogelijk om de variatie in de output en de uitkomsten van bestuur op verschillende analyseniveaus in kaart te brengen. Het resultaat is een meer omvattende analyse dan in eerdere studies is waargenomen. Door deze perspectieven te combineren kan de dissertatie bovendien een bijdrage leveren aan de bestaande literatuur over de verschillende soorten regimes voor hulpbronnen, en wordt het mogelijk om de bepalende factoren van de effectiviteit van regimes in verschillende institutionele kaders te identificeren en hoe deze op verschillende schaalniveaus op elkaar inwerken.

Op empirisch niveau levert deze dissertatie een bijdrage door een diepgaande analyse te maken van het beheer van natuurlijke hulpbronnen in het Zuiden van de wereld. Op die manier wordt de hardnekkige “noordelijke vooringenomenheid” van de internationale van de literatuur over international regimes rechtgezet rechtgezet. Er wordt beschreven hoe het bestuur van illegale, ongemelde en ongereguleerde visserij in Indonesië een veelheid aan verschillende actoren en maatregelen omvat. De analyse, die gebaseerd is op uitgebreid veldwerk, laat zien dat de doeltreffendheid van het bestuur niet alleen, of zelfs niet in de eerste plaats, afhangt van de kracht van de controle- en handhavinginstrumenten. In plaats daarvan blijkt dat bestuurlijke maatregelen geschikt, uitvoerbaar en complementair moeten zijn om bij te dragen tot de oplossing van het probleem in het veld. In het geval van Indonesië wordt de doeltreffendheid van de visserijregeling ter bestrijding van illegale, niet-gemelde en niet-gereguleerde visserij dus bepaald door de specifieke kenmerken van de maatregelen op elk bestuursniveau en de wisselwerking tussen de verschillende schalen, zowel horizontaal als verticaal.

Table of Contents

Summary	VII
Samenvatting	XI
List of Tables	XVIII
List of Figures	XIX
List of Abbreviations	XX
Chapter 1	
Introduction	1
1.1 Introduction	1
1.2 Delimiting the Case: The Problem of IUU Fishing in Indonesia	4
1.3 Efforts to Combat IUU Fishing at Different Levels of Governance	11
1.4 Research Questions	14
1.4 The Theoretical and Empirical Contributions of the Research	16
1.6 Limitations of the Research	19
1.7 An Outline of the Thesis – Main Argument and Findings	20
Chapter 2	
Theoretical Framework: Regime Effectiveness in the MLG Realm	25
2.1 Introduction	25
2.2 International Regime Effectiveness	26
2.3 MLG and its Implications for Regime Effectiveness	28
2.4 An MLG Perspective on Regime Effectiveness	32
2.5 Explaining Regime Effectiveness in Combatting IUU Fishing: Hypotheses at International, National, and Subnational Levels	41
2.6 Empirical Strategy	45
2.7 Conclusion	48
Chapter 3	
Explaining the Persistence of IUU Fishing in Indonesian Waters: The Role of International Fisheries Regimes	51
3.1 Introduction	51
3.2 Research Design	53
3.3 International Efforts of the Government of Indonesian in Combatting IUU Fishing	54
3.4 Why Does IUU Fishing Persist? An International Perspective	60
3.5. How Regional Cooperation in SEA Shapes IUU Fishing in Indonesian Waters	68
3.6 Conclusion	81

Chapter 4

Indonesian National Government in Combatting IUU Fishing	85
4.1 Introduction	85
4.2 Research Design	87
4.2 The National Government of Indonesia's Effort to Combat IUU Fishing	88
4.3 Understanding the Persistence of IUU Fishing in Indonesian Waters	92
4.4 Conclusion	106

Chapter 5

Sub-National Government Efforts to Combat IUU Fishing	109
5.1 Introduction	109
5.2 From Centralisation to Decentralisation: A Transformation Towards MLG in Indonesia	111
5.3 MLG in Combatting IUU Fishing in Indonesia	116
5.4 IUU Fishing Under Sub-National Government Jurisdiction	125
5.5 Conclusion	133

Chapter 6

Conclusion: Combatting IUU Fishing in Indonesia –The Way Forward	132
6.1 Introduction	132
6.2 Recalling the Research Question and its Theoretical Framework	136
6.3 Answering the Sub-Research Questions	138
3.1 Limitations on International Fisheries Instruments and the Lack of Incentive for Actors to Comply	143
3.2 The Insufficient Contribution of RFMOs to Combatting IUU Fishing	145
3.3 Concerns over State Sovereignty and the Absence of Links Between Regional Initiatives	146
3.4 Limited State Budgets and a Lack of National-Level Coordination	148
3.5 The Absence of Links Between Different Governance Levels and Between Different Agencies	149
4.1 Establishing a Universally Accepted, Clear and Indiscriminate Definition of IUU Fishing	151
4.2 Developing a Universal Mechanism to Assess State Compliance	152
4.3 Establishing a Link Between RFMOs and Regional Cooperation to Combat IUU Fishing	153
4.4 Increasing Transparency, Particularly Through Data and Information Exchange	153
4.5 Consolidating Maritime Governance: Strengthening and Empowering BAKAMLA	155
4.6 Addressing a Lack of Interaction Between Institutions Vertically and Horizontally	156
6.4 Theoretical and Empirical Contributions	157
6.5 Recommendations for Future Research	159

Appendix

List of interview	162
References	164
Acknowledgements	170
Curriculum Vitae	174

List of Tables

Table 2.1 Objects of assessment of the research	36
Table 2.2. Characteristics of malign and benign problems	40
Table 2.3. Scale used in assessing problem malignancy and benignity	40
Table 3.1. International instruments regarding IUU fishing eradication	55
Table 3.2. Adoption of international instruments in Indonesia	56
Table 3.3. Indonesia membership in RFMOs	59
Table 3.4. RFMO membership in the SEA countries	67
Table 3.5. Status of Indonesia Maritime Boundaries Agreements with Neighbouring States	71
Table 3.6 various measures established by SEAFDEC related to IUU fishing prevention within Southeast Asia	75
Table 4.5. Overlapping tasks and area of jurisdictions of different maritime surveillance agencies conducting sea patrol	101
Table 4.3. Inconsistencies public data and information regarding the magnitude of IUU fishing in Indonesian waters	105
Table 5. 1a. The transformation of the governance jurisdiction over marine and fisheries resources in Indonesia	117
Table 5.1b. The transformation of the governance of the use of marine and fisheries resources in Indonesia	118
Table 5.2 Strategic tasks in governing marine and fisheries resources under the fisheries law	120
Table 5.3. Number of cases of destructive fishing in Indonesia between 2013 and 2019	127

List of Figures

Figure 1.1 The distribution of destructive fishing in Indonesia Red indicates high; blue: mild; and yellow: low intensity	8
Figure 1.2. The number of illegal fishing vessels caught in Indonesian waters	10
Figure 1.3. The number of illegal fishing vessels caught per vessels that had on-board inspection in Indonesian waters	10
Figure 2.1. Objects of assessment of regime effectiveness	34
Figure 2.2 Underdal's core model for ass assessing regime effectiveness	40
Figure 2.3. Map of the hypotheses within different level of governances	42
Figure 3.1. The structure of international fisheries regime, where combatting IUU fishing is nested. Solid line: binding instruments; dotted line: voluntary	58
Figure 3.2. Fisheries Cooperation Arrangements in the ASEAN Economic Community	74
Figure 4.1. Annual total volume of fish export/import exhibits, showing a declining total	91
Figure 4.2. Budget Military Modernisation 2017	94
Figure 4.3. Resource and surveillance efforts of the PSDKP	98
Figure 4.4. IUU fishing caught in Indonesian waters based on surveillance efforts conducted by the PSDKP	99
Figure 5.1. The main features of administrative decentralisation over time	114
Figure 5.2. Number of IUU fishing caught by the Water Marine Police and the Provincial Marine Affairs and Fisheries of South Sulawesi	130
Figure 5.3 Provincial and national budget for Marine Affairs and Fisheries at South Sulawesi	131
Figure 6. 1. Map of the hypotheses within different levels of governance	137

List of Abbreviations

ASEAN	Association of Southeast Asian Nations
ASSP	ASEAN–Southeast Asia Fisheries Development Centre Strategic Partnership
BAKAMLA	Maritime Security Agency
BAKORKAMLA	Coordinating Maritime Security Body
CCSBT	Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna
CFP	Common Fisheries Policy
CMMA	Coordinating Minister for Maritime Affairs
EEZ	Exclusive Economic Zone
EU	European Union
FAO	Food and Agricultural Organization
FCG/ASSP	Fisheries Consultative Group of the ASEAN-SEAFDEC Strategic Partnership
GDP	Gross domestic product
GMF	Global Maritime Fulcrum
GT	Gross tonne
IMO	International Maritime Organization
IOTC	Indian Ocean Tuna Commission
IPOA	International Plan of Action
IUU	Illegal, unreported and unregulated
KPLP	Indonesian Sea and Coast Guard Unit
MCS	Monitoring, control and surveillance
MLG	Multi-level governance
MMAF	Ministry of Marine Affairs and Fisheries
MoD	Ministry of Defence
NPOA	National Plan of Action
PSDKP	Directorate of Marine and Fisheries Surveillance
PSMA	Port State Measures Agreement
OECD	Organisation for Economic Co-operation and Development
RFMO	Regional Fisheries Management Organisation
RFVR	Regional Fishing Vessels Record
RPOA	Regional Plan of Action
SEA	Southeast Asian
SEAFDEC	Southeast Asian Fisheries Development Centre
UNCLOS	United Nations Convention on the Law of the Sea
UNFSA	United Nations Fish Stocks Agreement
WCPFC	Western Central Pacific Fisheries Commission